

Coses per refundar

El sainet del relleu en la secretaria general de la UGT de fa pocs dies ha acabat de reblar el clau. Els sindicats, a qui algú va denominar desafortunadament «agents socials» han acabat sent, ras i curt, els interlocutors necessaris que perpetuen la farsa maniquea de la lluita obrera en les grans empreses i la comparsa (innecessària) de governs inútils a l'hora d'aturar les taxes d'atur i la precarietat laboral.

Els conflictes a empreses com TMB deixen les coses ben clares. Quan s'arriba al cap del carrer, a la taula de negociació s'asseuen directius posats a dit que dialoguen amb comitès d'empresa de representativitat discutible que, per incompareixença un dia sí i l'altre també, ja fa anys que són incapaços de capir les vicissituds dels llocs de treball. En resum, que ni Ada Colau se'n va sortir. Primera cosa per refundar amb urgència.

Al seu torn, als partits polítics els passa tres quarts del mateix. La desconnexió amb la problemàtica de la ciutadania abona el terreny al populisme per la dreta... i per l'esquerra. Així, tant per Albert Rivera com per Pablo Iglesias, la política és un xou i, en conseqüència, les institucions democràtiques un cabaret on s'atia la foguera de les vanitats. Les problemàtiques socioeconòmiques afloren ben cruentament i ajuden a bastir discursos tan grandiloqüents com innocus, però, en realitat, l'únic que interessa és tocar cuixa, costi el que costi o parant els peus a qui no segueixi la doctrina marcada pel líder espiritual.

Al capdavant, uns i altres ho fan tan malament —encara que alguns vulguin veure que hi ha més afició a la política perquè La Sexta munta un espectacle cada dissabte al vespre— que els partits hegemònics continuen tallant el bacallà. Segona cosa per reinventar si del que es tracta és de reflectir als governs la decisió del poble a les urnes.

De fet, no hi ha res tan indestructible com el costum. I, per als que remenen les cireres, fomentar la ignorància i tallar de soca-rel l'esperit crític és una garantia per perpetuar-se a la poltrona. Només cal veure —seria la tercera cosa a revertir— amb què es distreuen els espanyols i bona part dels catalans. «Miro Telecinco per no pensar. Em distreu», diuen alguns. I mentre dura la «necessària» evasió, els mateixos de sempre t'han tornat a pispar la cartera, les «males idees» i els anhels radicals. «Sálvame» és una oda a la idiotització de la més baixa estopa. Circ romà sense pal-liatius.

Això pel que fa a l'entreteniment als mitjans de comunicació. Perquè el món periodístic i la manera com es tracta la informació també fan feredat. Infoxicació absoluta, manipulació, saturació (la que provoca, segons sembla, la derivació a Telecinco), sensacionalisme i frivolitat a cor què vols són a l'ordre del dia. Els atemptats a Brussel·les demostren com artefactes de terror com Estat Islàmic utilitzen internet, les xarxes socials i el fort impacte que tenen sobre els actuals canals d'informació.

I la classe periodística i els mitjans hi cauen de quatre potes. Acaben sent captius de l'estat de guerra que proclamen els terroristes, tot abonant el terreny a l'islamofòbia més visceral. És tan forta la necessitat d'intervenir en el guirigall informatiu que alguns es fan notícies a sobre. Les llancen a l'opinió pública a tort i a dret. Malauradament, així, la professió perd de vista els pilars bàsics associats al paper que modernament se'ls ha atorgat: el de contrastar la veracitat, analitzar i posar en context i presentar els fets, per llaminers que siguin, despullats d'intromissions innecessàries a la intimitat i, massa sovint, al bon gust.